

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

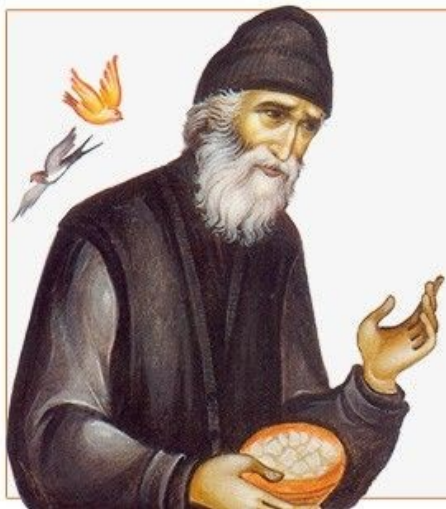
+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

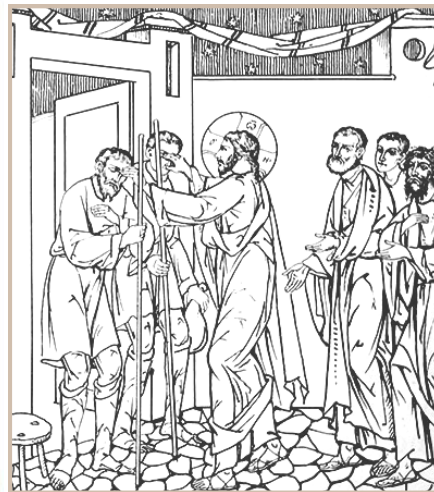
Anul VI • Nr. 14 (154) • 27 iulie 2025

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

"Simplificați-vă viața ca să se îndepărteze stresul."

CUVIOSUL PAISIE AGHIORITUL
1924 - 1994

Calea spre mântuire

Cele 20 de fericiri ale Sfântului Paisie (2)

Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul

11 Fericiti sunt **părinții care nu folosesc cuvântul „nu” pentru copiii lor**, ci îi înfrânează de la rău prin viața lor sfântă, pe care copiii o imită și, bucușori, urmează lui Hristos cu noblete duhovnicească.

12 Fericiti sunt **copiii care s-au născut sfinți „din pântecul maicii lor”**, dar mai fericiti sunt aceia care s-au născut cu tot felul de patimi moștenite, însă s-au nevoit cu sudori și le-au dezrădăcinat, dobândind împărăția lui Dumnezeu „întru sudoarea feței lor”.

13 Fericiti sunt **copiii care de mici au trăit într-un mediu duhovnicesc** și astfel, fără osteneală, au sporit în viața cea duhovnicească. Dar de trei ori mai fericiti sunt copiii cei nedreptățiți, care nu au fost ajutați deloc, ci dimpotrivă, au fost imbrânțiți spre rău, dar care, îndată ce au auzit de Hristos, au tresăltat în inima lor și, întorcându-se cu 180 de grade, și-au intra-ripat sufletul ieșind din sfera de atracție a pământului și mișcându-se în orbita duhovnicească.

14 Mirenii îi numesc norocoși pe astronautii care se mișcă în spațiu, câteodată în jurul lunii, alteori pe lună. Însă mai fericiti sunt **nematerialnicii lui Hristos, „zburătorii” prin Rai**, care urcă la Dumnezeu și adeseori umblă prin Rai, în adevărata lor locuință, cu mijlocul cel mai rapid și fără mult combustibil, ci doar cu un posmag.

15 Fericiti sunt **cei care slavoslovesc pe Dumnezeu pentru luna ce îi luminează și îi ajută să meargă noaptea**. Însă mai fericiti sunt cei care au priceput că nici lumina lunii nu este a lunii și nici lumina lor duhovnicească nu este a lor, ci a lui Dumnezeu. Căci zidirile, fie că lucesc ca oglinda, fie ca sticla, fie ca un capac de conservă, dacă însă nu vor cădea razele soarelui peste ele, nu este cu putință să lucească.

(Va urma)

Cnămpeie din lumina sărbătorii O altfel de vedere

Părintele Teofil Părăian

Ne trebuie [n. *pe lângă vedere cu ochii*] și o vedere lăuntrică pentru a înțelege cele despre Dumnezeu, ca de exemplu: „Pe cât este de sus cerul de pământ pe atât este de mare bunătatea Lui spre cei care se tem de Dânsul”, că „precum este de mare mărirea Ta așa este de mare și mila Ta”. Toate ale lui Dumnezeu sunt nemărginite. Și vine bunătatea lui Dumnezeu și ne întărește în credința că Dumnezeu iartă păcatele, că Domnul Hristos și-a vărsat sângele pentru mântuirea noastră, că Domnul Hristos iartă păcatele omului care părăsește păcatul, că Domnul Hristos a spus că „în cer se face mai mare bucurie pentru un păcătos care se întoarce la pocăință decât pentru 99 de drepti care nu au trebuință de pocăință”. Așa ceva trebuie să vedem.

Să îl vedem pe Dumnezeu bun și iubitor de oameni, dar nu când vrem să facem păcate, ci când vrem să părăsim păcatul. Dacă înmulțim păcatul, pentru că Dumnezeu ne iartă, nu o să ajungem niciodată la iertare de la Dumnezeu.

Să luăm aminte la minunile acestea care s-ar citi în Sfânta Evanghelie din această zi și să cerem de la Dumnezeu să ne dea dar de cunoaștere de noi înșine.

Să ne dea darul de a-L cunoaște pe El nu numai din spusele altora, să zicem și noi împreună cu psalmistul: „Cât de minunate sunt lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune Le-ai făcut”. Iar cuvintele acestea să nu le zicem numai că sunt scrise în carte, ci să pornească din inima noastră ca un adevăr pentru noi și pentru alții.[...]

Să ne gândim cu toții la puterea multă a Domnului Hristos, să-I mulțumim Domnului Hristos pentru binele pe care îl face pentru trup și pentru suflet și să căutăm cunoștința de Dumnezeu, pe care să o cerem fiecare dintre noi după puterea noastră.

Și apoi să dăm mărturie despre Domnul Iisus Hristos prin credința noastră, prin viața noastră, prin sărbătoririle noastre, prin rugăciunile și posturile noastre, prin tot ceea ce este frumos și bun în lumea aceasta și în care se preamărește Tatăl, Fiul, și Sfântul Duh, Treimea cea de o ființă și nedespărțită.

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru (19)

Ectenia cererii stăruitoare

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”, Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

Preotul citește mai întâi, în taină, următoarea scurtă rugăciune: *Doamne, Dumnezeu nostru, primește această rugăciune stăruitoare de la noi, robii Tăi, și ne miluiește după mulțimea milei Tale și trimite îndurările Tale peste noi și peste tot poporul Tău, care așteaptă de la Tine mare și bogată milă.*

În prima parte, rugăciunea îi angajează, deopotrivă, pe slujitorii altarului și pe credincioșii din biserică. Obiectul cererii lor este ca Dumnezeu să le primească rugăciunea împreună-rostită prin îndemnul și răspunsurile care alcătuiesc dialogul liturgic. Dar dialogul liturgic, la rândul său, intră în dialog cu Atotțiitorul cerului și al pământului, invocat în ectenie, deci nu cu un Dumnezeu abstract, rece, impersonal, atotputernic în Sine, dar indiferent față de viața și trebuințele proprii Sale creații, ci cu Dumnezeuul părinților noștri, vizibil prin operă, personal prin participare și sensibil prin iubire.

Obiectul cererii este acela ca Dumnezeu să primească această rugăciune. Or, a primi, a accepta, a fi de acord înseamnă a

răspunde la o solicitare. Orice dialog presupune angajarea ambelor părți, iar Dumnezeu îi pretinde omului această angajare, tocmai pentru că ea exprimă comuniunea. „Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide; că oricine cere, primește; cel ce caută, află; și celui ce bate i se va deschide.” (Matei 7, 7) Iată, Iisus ne oferă certitudinea răspunsului; important este ca noi să-l provocăm prin rugăciune.

În cea de a doua parte, slujitorii altarului se roagă atât pentru ei, cât și, în mod expres, pentru tot poporul Tău, adică pentru toți creștinii care, prin Botez și Mirungere, au devenit membri ai preoției universale și, prin aceasta, poporul lui Dumnezeu. Acum și aici, acest popor așteaptă de la Dumnezeu mare și bogată milă. Mare ca întindere și bogată în cuprins, mila de sus nu este altceva decât expresia concretă a harului lui Dumnezeu, ca răspuns la propria noastră neputință. Cerând mila lui Dumnezeu, omul nu se „milogește”, nu renunță la propria sa demnitate, ci are cavalerismul de a se recunoaște drept ceea ce este.

Dacă nu l-ar cere lui Dumnezeu milă, ar trebui să-l ceară dreptate. Cine însă ar avea neobrăzarea să afirme că el e drept, adică fără nici un păcat, în fața lui Dumnezeu? Neputând invoca dreptatea, omul cere mila prin care bunătatea lui Dumnezeu umple golul din agoniseala dreptății. Și să mai știți un lucru: cu cât golul este mai mare, cu atât mila este mai bogată, deoarece „unde s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul” (Romani 5, 20). Mila este aceea care restaurează dreptatea și, prin ea, îndreptățirea omului de a dobândi viața veșnică, adică Împărăția Cerurilor.

(Va urma)

Bine de știut

Cine este, de fapt, Pintilie Călătorul?

Spre finalul lunii iulie, în ziua de 27, calendarul popular ne amintește de un personaj numit **Pintelei** sau **Pintilie Călătorul** care, deși nu are nicio însemnătate din punct de vedere religios, a fost integrat în memoria colectivă și a rezistat, astfel, până în zilele noastre.

În legătură cu numele lui Pintilie Călătorul, există credința că, din această zi „se călătorește vara”, o călătorie semnalată de plecarea păsărilor migratoare în țările calde, sau de îngălbenirea ușoară a frunzelor, în special a celor de tei.

În realitate, însă, **Pintilie Călătorul este o pseudo-sărbătoare, ca și Foca sau Ilie-Pălie**. Tradiția populară a creat această divinitate mitică, pornind de la numele Sfântului Mucenic Pantelimon, prăznuit pe 27 iulie de Biserica Ortodoxă. Mai demult, această zi era ținută de cei care călătoreau des, de cojocari și de cei care începeau să recolteze pepenii. De asemenea, se spunea că orbii și schiopii trebuie să-l cinstească pe Pintilie, pentru a le ușura suferința, ceea ce ne confirmă faptul că el nu este altcineva decât Sfântul Pantelimon, numit de Biserică „doctor fără de arginți” și fiind considerat ocrotitor al medicilor și vindecător al bolnavilor.

Cine a fost Sfântul Pantelimon?

Sfântul Pantelimon s-a născut în anul 284 la Nicomidia din părinții Eustorgios, senator păgân, și Evula, care era creștină. Părinții săi i-au dat numele de Pantoleon, care în traducere înseamnă „cel în toate puternic ca un leu”. Încredințat spre educație lui Eufrosin, medic de renume, el ajunge după doar puțină vreme la o cunoaștere desăvârșită a artei medicale, astfel încât împăratul Maximian, care îi remarcase calitățile, intenționa să îl ia la palat, ca medic particular.

Sinaxarul ne spune că, în vremea aceea, trăia în Nicomidia un preot bătrân, Ermolae, care, de frica păgânilor, se ascundea cu puțini creștini într-o casă. Trecând zilnic prin fața acestei case, Pantoleon a fost invitat înăuntru de către Ermolae, care l-a întrebat: „Copilul meu, care este domeniul pe care îl studiezi?”. Tânărul i-a răspuns: „Medicina, onorabile bătrân, așa cum este predată de Asklepios, Hippocrates, Galen și alți

învățați ai acestei științe. Aceasta este profesia pe care tatăl meu, Eustorgios, a preferat-o pentru mine în defavoarea tuturor celorlalte. Mai mult, profesorul meu Eufrosin m-a încurajat să urmez aceste studii, crezând că voi excela ca și un doctor care va trata orice fel de boală”.

Atunci, Ermolae i-a spus că adevăratul Doctor este unul singur – Mântuitorul Iisus Hristos: „Dacă tu vei crede în El cu toată inima ta, El va vindeca orice boală fără aplicarea nici unei plante medicinale. Prin harul Lui, El curăță leproșii, mântuiește pe cei posedați de demoni, oprește hemoragiile și vindecă și alte boli implacabile și incurabile. Într-adevăr, ar fi mai ușor să numeri nisipul din mări și stelele de pe cer decât să măsoari minunile lui Hristos”.

Pantoleon pleacă, dar ține toate aceste lucruri în inima sa. Găsind într-o zi pe drum un copil omorât de o năpărcă, Sfântul îl învie, rugându-se Domnului. Primind, apoi, Botezul, continuă să facă minuni, vindecând un orb și alți oameni bolnavi, fără a le cere bani.

Din cauză că era căutat de mulți bolnavi, și fiindcă tocmai îngrijise un creștin tocmai chinuit din ordinul împăratului, ceilalți medici din Nicomidia au profitat de ocazie și l-au denunțat pe Pantoleon la împărat, care poruncește ca acesta să fie supus unor chinuri groaznice, după care decide să-l fie tăiat capul. Când a fost decapitat, nu a curs sânge, ci lapte, iar măslinele de care a fost legat s-au umplut tot de roade.

În momentul în care și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, din cer s-au auzit următoarele cuvinte: „Slujitor credincios, dorința ta va fi acum îndeplinită, porțile cerului îți sunt deschise, cununa ta e pregătită. Vei fi de-acum înainte adăpost deznădăjduiților, ajutor celor încercați, doctor bolnavilor și teroare demonilor. De aceea, numele tău nu va mai fi Pantoleon, ci Pantelimon (adică preamilostiv)”.

Capul Sfântului Pantelimon se păstrează la Mănăstirea Rusikon (a rușilor) din Sfântul Munte Athos, iar fragmente din sfintele sale moaște sunt prezente și în multe biserici din țara noastră.

Din anul 303, anul morții sale, Sfântul Pantelimon este considerat ocrotitor al medicilor, multe spitale și așezăminte de îngrijire a celor în suferință purtând numele său.

Până astăzi, Sfântul Mucenic Pantelimon este chemat în rugăciuni de către preoți la slujba de Sfințire a Apei și la Taina Sfântului Maslu, alături de Sfântul Sfințit Mucenic Ermolae și de ceilalți sfinți doctori fără de arginți și făcători de minuni.

(Sursa: Doxologia.ro)